

Robert Vannoy, Wyjście na wygnanie, wykład 9B

Królowanie w Sędziów, 1 i 2 Samuela

Teologia sędziów

Pogląd sędziów na królestwo

Jak wspomniałem tuż przed przerwą, chcę zwrócić waszą uwagę na jeszcze jedną część tej ulotki na temat teologii sędziów. To jest na stronie 835, aż do trzeciego akapitu. Dyskutowana tam kwestia dotyczy stosunku do władzy królewskiej w Izraelu, co znajduje odzwierciedlenie w historiach i komentarzach, które znajdujemy w samej Księdze Sędziów. Czy królowanie jest dobrą czy złą rzeczą dla Izraela w umyśle tego, kto zebrał ten materiał? Zauważcie, że trzeci akapit zaczyna się: „Pomimo tej mocnej sugestii pod koniec księgi [że w tamtych czasach nie było króla w Izraelu, każdy czynił to, co było słuszne w jego własnych oczach], sugerowałoby to, że raczej pozytywne nastawienie do królestwa”. Innymi słowy, kiedy nadejdzie królestwo, zapanuje większy porządek. Każdy nie robiłby po prostu tego, na co miał ochotę. „Tak więc pomimo tej stanowczej sugestii na końcu Księgi Sędziów nieobecność człowieka króla przyczyniła się do powstania chaosu w okresie sędziów, co sugeruje, że królowanie jest pożądane. Niektórzy interpretatorzy twierdzili, że tę książkę należy ogólnie postrzegać jako antymonarchiczną”. Jest to kwestia, która przechodzi do 1 Księgi Samuela, gdzie pojawia się pytanie: czy królestwo jest dobrą czy złą rzeczą?

„Podstawa tego poglądu znajduje się w odrzuceniu przez Gedeona oferty władzy królewskiej z jednej strony i jego pozytywnym potwierdzeniu królowania Jahwe z drugiej strony w Księdze Sędziów 8:22 i 8:23 [patrzyliśmy na to], w połączeniu z odwołującą się do katastrofalnej relacji o królowaniu z Abimelekiem w rozdziale 9”. Pamiętaj, jak wspomniałem, że królowanie Abimeleka zakończyło się zniszczeniem Sychem? „W rzeczywistości niektórzy interpretatorzy uważają, że napięcie, które odnajdują między pozytywnym poglądem na królestwo w rozdziałach 17-21 w epilogu [Nie było króla w Izraelu i każdy robił to, co było słuszne w jego własnych oczach] a rzekomo negatywnym poglądem na królestwo, które odnajdujemy w rozdziałach 8 i 9,

jest tak fundamentalne, że sprzeczne podejście można wyjaśnić jedynie poprzez przyjęcie różnych warstw tekstu”. To wraca do tego rodzaju analizy napięć i ich źródeł. „Pomijając to rozwiązanie, inni tłumacze argumentowali, że stwierdzenia o braku króla i wszystkich robiących to, co uznają za stosowne, należy w jakiś sposób postrzegać w pozytywnym sensie tego, co się dzieje, i jest zgodne z ogólnym negatywnym spojrzeniem książki na królestwo”. Myślę, że trudno jest dyskutować.

Ale następny akapit zawiera część tego, co moim zdaniem się tutaj dzieje. „Większość tej debaty pomija ważny punkt. Rozdziały 8 i 9 Księgi Sędziów zasadniczo nie sprzeciwiają się władzy królewskiej, a rozdziały 17-21 nie sugerują, że ludzka władza królewska sama w sobie jest rozwiązaniem problemu Izraela”. Innymi słowy, wydaje mi się, że skonstruowano tu fałszywą antytezę. „Księga Sędziów 8:22-23 nie mówi, że ludzka władza królewska jest zła, ale zdecydowanie potwierdza znaczenie uznania władzy królewskiej Jahwe. W kontekście jest to połączenie zaprzeczenia władzy królewskiej Jahwe z propozycją ludzkiej władzy królewskiej złożoną Gedeonowi, co wymagało od Gedeona odpowiedzi w taki sposób, w jaki to zrobił. Izraelici mówią: „Panujcie nad nami, bo wybawiliście nas z rąk Midianitów” (Sędziów 8:22). Ta fałszywa ocena tego, kto był odpowiedzialny za zwycięstwo Izraela nad Madianitami, pozostaje w bezpośredniej sprzeczności zarówno z wezwaniem Gedeona do działania przed bitwą, gdzie mówi: „Pan wydaje obóz Midianitów w twoje ręce”, jak i oświadczeniem Jahwe, aby Izrael nie chełpił się, że jego własna siła go ocaliła (7:2). [To jest dla mnie problem.] „W tym kontekście Gideon nie mógł zrobić nic innego, jak tylko odrzucić propozycję i jednocześnie potwierdzić, bez żadnych wątpliwości, ciągłe panowanie Jahwe nad jego ludem, jak zauważa Herbrant. Jahwe jest wybawicielem Izraela i Izrael nie może o tym zapomnieć. Władza królewska jest zła, ilekroć uzurpuje sobie rolę Jahwe w tej dziedzinie”. Innymi słowy, królestwo nie jest złezgodnie z; jest źle, gdy zastępuje panowanie Jahwe.

„Historia Abimeleka, choć zdecydowanie negatywna w ocenie wyznaczonych rządów w Sychem przez jednego z synów Gedeona, nie jest potępieniem władzy królewskiej *jako taki* ale raczej krytykę królestwa, gdy opiera się ono na zbrodni i

niesprawiedliwości [czym było „panowanie” Abimeleka] i jest wzorowane na królestwie panującym w ówczesnych kananejskich miastach-państwach. Bardziej zrównoważony pogląd na perspektywę, jaką Księga Sędziów wnosi do kwestii względnych zalet roli sędziów i królów, jest taki, że żadna z tych instytucji nie jest ostatecznym rozwiązaniem problemów Izraela jako narodu. Pod pewnymi względami królestwo właściwie pojmowane i sprawowane naprawiłoby chaos okresu sędziów, zapewniając centralną władzę rządową widzialnego władcy, aby prowadził grzeszny lud drogą przymierza. Ale królestwo podlega również niedociągnięciom i niepowodzeniom każdej ludzkiej instytucji.

Niemniej jednak królestwo zintegrowane z przymierzem – to koncepcja królestwa, która nadal potwierdza ostateczną suwerenność Jahwe nad Jego ludem – nie jest nigdzie potępiona w Księdze Sędziów”. Wydaje mi się, że staje się to problemem, kiedy dochodzimy do Samuela, kiedy królowanie jest faktycznie ustanowione. Królowanie tam jest ustanowione przez przymierze i nadal uznaje ostateczną suwerenność i władzę królewską Jahwe, a nie jako jego zamiennik. „Stary Testament jest konsekwentny w postrzeganiu instytucji zarówno Sędziów, jak i Królów jako ważnych w boskim programie odkupienia. W rzeczywistości to właśnie porażka Sędziów wskazuje na potrzebę Sędziego, który ma przyjść. 2 Tymoteusza 4:8 mówi o Panu jako sprawiedliwym Sędziego na końcu, ostatecznym Sędzią – podobnie jak upadek królów Izraela i Judy wskazuje na potrzebę przyjścia wielkiego Króla (Jan 1: 49, Objawienie 19:16). Te komentarze w tym momencie ustawiają nas w tej samej kwestii, która pojawi się ponownie, gdy przejdziemy do 1 Sm 8-12, gdzie królowanie jest faktycznie ustanowione.

Litość

Nie mam nic w twoim zarysie na temat Księgi Rut, która jest umieszczona w naszych Bibliach między Sędziami a Samuelem. Chcę tylko krótko skomentować Ruth. Myślę, że można powiedzieć, że Księga Rut ma kilka celów. Ta książka daje nam inny obraz tego, co działo się w tym mrocznym okresie Sędziów, kiedy panował tak wielki

chaos oraz religijne i moralne zepsucie. To historia osadzona w tamtych czasach. Zwróć uwagę w Księdze Rut 1:1: „W czasach, gdy rządzili sędziowie, w kraju panował głód. Pewien człowiek z Betlejem judzkiego wraz z żoną i synami zamieszkał w Moabie. Mężczyzna miał na imię Elimelech, a imię jego żony Noemi”. Wyszli z Izraela do Moabu, gdzie Elimelech umiera. Jej dwaj synowie poślubiają Moabitki, jedną imieniem Orpa, a drugą Rut. Potem jej dwaj synowie umierają, a ona zostaje bez synów i męża. Postanawia wrócić do Betlejem, a Rut, jej synowa, idzie z nią. Rut ostatecznie poślubia Boaza.

Nie będę przechodzić przez tę historię. Ale to, na co chcę zwrócić waszą uwagę, to koniec księgi, gdzie znajduje się genealogia Dawida. Jeśli spojrzysz na werset 17 rozdziału 4, przeczytasz: „Kobiety mieszkające tam powiedziały: „Noemi ma syna”. I nadali mu imię Obed. Był ojcem Jessego, ojcem Dawida. A oto ród Peresa: Peres był ojcem Chesrona, Chesron ojcem Rama, Ram ojcem Aminadaba, Amminadab ojcem Nachszona, Nachszon ojcem Salmona, Salmon ojcem Booza, Boaz ojciec Obeda, Obed ojcem Jessego, a Jesse ojcem Dawida.”

Więc na końcu Księgi Rut masz genealogię, która śledzi rodowód Dawida wstecz i zauważasz w tym rodowodzie, że Rut jest na szczycie tej linii. Idziesz w dół: dziadek, ojciec, a potem do Jessego, ojca Dawida. Jest to istotne w kontekście tego przepływu historii odkupienia, gdzie ostatecznie jest to nasienie kobiety, z którego ostatecznie narodzi się Chrystus. Głównym ogniwem w tym, kiedy dochodzimy do Mateusza 1: 1, jest: „Jezus Chrystus, syn Abrahama, syna Dawida”. Tak więc w tej historii mamy tutaj część tej linii obiecane nasienia, biegnącej od Boaza i Rut aż do Dawida.

w. 1 i 2 Samuela

A. Uwagi ogólne

1. Imię (imiona)

Przejdźmy do 1 i 2 Księgi Samuela. To jest rzymska cyfra V, 1 i 2 Samuela. A. to „Uwagi ogólne”. 1. to „Imię”. Imię to pochodzi od Samuela, który jest wybitną postacią w pierwszej części tej księgi. Jest to obszerna księga z 55 rozdziałami — 31 w 1 Samuela

i 24 w 2 Samuela. Materiału jest więc dużo. Samuel był narzędziem Boga, wysłanym, by namaścić Saula i Dawida, dwóch pierwszych królów Izraela. Myślę, że często panuje błędne przekonanie, że Samuel jest autorem 1 i 2 Księgi Samuela. Najwyraźniej nie jest autorem, ponieważ zapis o jego śmierci znajduje się w 1 Samuela 25:1. Więc nie jesteś zbyt daleko w książce, zanim Samuel zniknie. Namaszcza zarówno Saula, jak i Dawida, ale nie ma go w pobliżu przez większą część życia Dawida i nie przeżyje Saula.

Jednak myślę, że jest prawdopodobne, że kimkolwiek był autor – a jest to autor anonimowy, nie wiemy, kto to był – prawdopodobnie wykorzystał materiał Samuela, a także Natana i Gada. Jeśli spojrzysz na 1 Kronik 29:29, jest tam wyraźne odniesienie do Samuela, Natana i Gada. Czytasz u kronikarza: „Co do wydarzeń panowania króla Dawida, od początku do końca są one opisane w kronikach Samuela widzącego, kronikach proroka Natana i kronikach Gada widzącego”. Tak więc Natan i Gad byli prorokami, którzy w różnych momentach napominali Dawida. Samuel był tym, który namaścił Dawida. Wszyscy prowadzili notatki i spisali różne rzeczy. Zapisy te były dostępne kronikarzowi w czasie, gdy pisał, i powołuje się na nie.

Księga Samuela pierwotnie stanowiła pojedynczą całość — jedną księgę, a nie dwie. Podziału na dwie części dokonali tłumacze Septuaginty. Właściwym miejscem podziału jest śmierć Saula, która ma miejsce teraz w ostatnim rozdziale 1 Samuela, rozdział 31. Jest to właściwe, ponieważ Jozue kończy się śmiercią Jozuego, Powtórzonego Prawa kończy się śmiercią Mojżesza, a tutaj 1 Samuela kończy się na śmierć Saula.

Tytuł zmieniał się, ponieważ Septuaginta określiła go jako „1 i 2 Księga Królestw”. Kiedy dojdiesz do Wulgaty, zmieni się ona na 1 i 2 Królów. I myślę, że warto to odnotować. Istnieje długa tradycja rzymsko-katolickich studiów biblijnych w tradycji podążającej za Wulgatą, która pisze komentarze do 1 Królów, 2 Królów, 3 Królowie i 4 Królowie, ponieważ to, co nazywamy 1 i 2 Samuela w tradycji Wulgaty, to 1 i 2 Króle, a dla nas 1 i 2 Króle jest tym, co Wulgata nazywa 3 i 4 Królami. Więc nadal będziesz natykać się na komentarze, które następują po tych tytułach. Możesz się nad tym zastanawiać, kiedy będziesz kiedyś w bibliotece i przeczytasz „3 i 4 Królów”. Co to

jest? 3 i 4 Królów nazywamy 1 i 2 Królami, ponieważ Samuel był nazywany 1 i 2 Królami. Takie są komentarze do jego nazwy.

2. Krótki przegląd treści i jej znaczenia: królestwo i przymierze

2. to „Krótki przegląd treści i jej znaczenia”. Księga Samuela zaczyna się od zakończenia okresu sędziów. Sam Samuel był sędzią, ostatnim z sędziów. Książka kończy się na krótko przed śmiercią Dawida. 1 i 2 Samuela nie mówią nam o śmierci Dawida. Dowiadujemy się o śmierci Dawida w 1 Krl 1 i 2, kiedy przechodzimy do panowania Salomona w 1 Krl 1 i 2. Księga Samuela obejmuje okres około 130 lat. Nie jest to szczegółowa historia polityczna tamtych czasów, ale w przeważającej części jest to zbiór historii związanych z trzema głównymi postaciami w księdze, a mianowicie Samuelem, Saulem i Dawidem.

Wydaje mi się, że nadrzędnym tematem, który spaja te narracje, jest temat królestwa i przymierza. Ale to, co odkrywasz, kiedy obierzesz królestwo i przymierze jako temat, to to, że królestwo, o które prosi lud, jest zaprzeczeniem przymierza. To jest w rozdziale 8, gdzie starsi Izraela przychodzą do Samuela i mówią: „Daj nam króla”. Czytasz w rozdziale 8, że to nie podobało się Samuelowi, ponieważ powiedzieli również: „Chcemy króla, takiego jak okoliczne narody, który wyjdzie i poprowadzi nas w bitwie i prawdopodobnie da nam zwycięstwo”. Tak więc rodzaj królestwa, o który prosili ludzie i powód, dla którego chcieli ludzkiego króla, pochodzi z zaprzeczenia królestwa Jahwe. Prośba była odmową przymierza. Władza królewska ustanowiona przez Samuela była zgodna z przymierzem. Jeśli zagłębisz się w tę sekcję od 8 do 12, odkryjesz, że Saul jest ostatecznie inaugurowany w kontekście ceremonii odnowienia przymierza, w której potwierdzono wierność Jahwe. To jest w 1 Samuela 12. Tak więc królowanie ustanowione przez Samuela jest zgodne z przymierzem.

Kiedy zagłębisz się w księgę, odkryjesz, że królowanie praktykowane przez Saula nie odpowiadało ideałowi przymierza. Nie chciał słuchać słowa proroka. Odmówił pokuty, kiedy został wezwany do rozliczenia przez Samuela. I ostatecznie Pan odrzucił

Saula jako króla i posłał Samuela, aby namaścił następcę. Potem okazuje się, że królowanie praktykowane przez Dawida było niedoskonałym, ale prawdziwym odzwierciedleniem ideału króla przymierza. Dawid jest opisany jako człowiek według Bożego serca. Dawid z pewnością miał swoje niepowodzenia, ale kiedy został wezwany do rozliczenia przez Natana, żałował. Nie znalazł wymówki, że nie próbował usprawiedliwić swojego grzechu. Wydaje mi się, że to jest podstawowa różnica między nim a Saulem.

Struktura Samuela

To właśnie dzieli jedność tego strumienia narracji w 1 i 2 Księdze Samuela. Spójrz na stronę 2 tej ulotki. Księgę jako całość można podzielić na trzy części, które koncentrują się wokół trzech głównych postaci w księdze — Samuela, Saula i Dawida. W 1 Samuela 1-12 główną postacią jest Samuel. Chociaż w rozdziałach 4-6 Samuel nie jest obecny, w innych rozdziałach jest on bardzo widoczny. W 1 Samuela 13-31 koncentruje się na Saulu. Zostaje zainaugurowany w rozdziale 12, a swoje panowanie rozpoczyna w 13. Od rozdziału 13 do końca można znaleźć spiralę w dół życia Saula. To idzie od złego do gorszego i ostatecznie kończy się samobójstwem. Trzecią postacią jest Dawid, który zawiera cały 2 Samuel, 24 rozdziały.

Zauważysz na swojej ulotce mój komentarz: „W Biblii hebrajskiej te sekcje zajmują odpowiednio 17, 34 i 45 stron, co jest dość interesujące. Myślę, że ilość podanego miejsca ma związek ze znaczeniem, jakie można przypisać każdej z tych osób. David's jest zdecydowanie największy. Myślę, że to samo w sobie wskazuje na pragnienie autora, aby podkreślić panowanie Dawida.

B. Ważne postępy w historii Odkupienia w 1 i 2 Samuela

1. Samuel zapisuje tymczasowe wypełnienie obietnicy Boga danej Abrahamowi O Ziemi Obiecanej

B. na twojej ulotce i twoim zarysie jest: „Ważne postępy w historii odkupienia w 1 i 2 Samuela”. Wymienię tutaj trzy rzeczy, aby zwrócić waszą uwagę na postęp historii

odkupienia w 1 i 2 Księdze Samuela. Po pierwsze, Samuel odnotowuje tymczasowe spełnienie obietnicy Boga danej Abrahamowi co do zasięgu ziemi obiecanej. Ta obietnica dana Abrahamowi była jednym z głównych elementów przymierza Boga z Abrahamem. Jest to opisane w Księdze Rodzaju 15:18-21 — przejdźmy do tego. Pan mówi, “Twojemu potomstwu daję tę ziemię, od rzeki egipskiej aż do wielkiej rzeki, Eufratu”. Tak więc, ogólnie rzecz biorąc, Izrael ma posiadać ziemię od rzeki Egiptu aż po północno-wschodnią rzekę Eufrat. Ta obietnica z Księgi Rodzaju 15 została potwierdzona w Księdze Rodzaju 17:8, Liczb 34:1-12, Powtórzonego Prawa 1:7, 11:24, Jozuego 1:4 i Psalmie 105. Innymi słowy, ta obietnica jest wielokrotnie powtarzana.

Chciałbym zwrócić waszą uwagę na Pwt 1:7 spośród tych licznych odniesień. Mówi: „Zwiń obóz i wkrocz do górzystego kraju Amorytów; idźcie do wszystkich sąsiednich ludów w Arabie, w górach, na pogórzach zachodnim, w Negebie i wzdłuż wybrzeża, do ziemi Kananejczyków i do Libanu, aż do wielkiej rzeki, Eufratu. Patrz, dałem ci tę ziemię”. Zwróć uwagę na inne odniesienie do Eufratu. Księga Jozuego 1:4 mówi: „Twoje terytorium rozciąga się od pustyni do Libanu i od wielkiej rzeki, Eufratu – cały kraj Hetytów – aż do Wielkiego Morza na zachodzie”. Więc myślę, że zwykle myślimy o tej ziemi obiecanej jako obejmującej Dan do Beer-Szeby. Ale te granice są większe w obietnicy danej Abrahamowi, powtórzonej przez Mojżesza, Jozuego i te inne odniesienia.

Teraz myślę, że ta obietnica została początkowo spełniona, kiedy Jozue wszedł do ziemi, ale tylko częściowo. Nie było to kontynuowane do końca w Sędziów 1, gdzie masz wszystkie granice plemienne. Obejmowało to granice od Egiptu do Eufratu. Uświadomienie sobie tego przyszło za czasów Dawida, który rozszerzył zwierzchnictwo Izraela aż do tych granic, zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz przeciwko Filistynom. Listę podbojów Dawida znajdziesz w 2 Księdze Samuela 8. W wersecie 3 czytamy: „Dawid walczył z Hadadezerem, synem Rechoba, królem Soby, kiedy udał się, by odzyskać kontrolę nad rzeką Eufrat. Dawid zdobył tysiąc swoich rydwanów”. Można więc powiedzieć o Salomonie, że kiedy dojdiesz do 1 Królów i przeniesienia królestwa Dawida na jego syna Salomona w 1 Królów 4:21, „Salomon panował nad wszystkimi

królestwami od Rzeki do ziemi Filistynów aż do jako granica Egiptu”. Co to jest „rzeka”? To rzeka Eufrat. Przejdź do wersetu 24: „Bo panował nad wszystkimi królestwami na zachód od Rzeki, od Tipsy do Gazy, i miał pokój ze wszystkich stron”. Tipsa na tej mapie jest tutaj, nad Eufratem. Było to terytorium kontrolowane przez Dawida i Salomona.

Myślę więc, że kiedy czytasz 2 Księgę Samuela 8 z tą listą podbojów, umieszczenie jej w księdze może wydawać się dość przyziemną rzeczą, ale jest tam również coś o teologicznym znaczeniu – a mianowicie, że Bóg jest wierny; spełni to, co mówi. Obiecał Izraelowi ziemię, którą będzie zajmował od rzeki Egiptu do Eufratu. W czasach Samuela i Saula było to w zasadzie nie do pomyślenia. Filistyni napierali na nich i Izrael prawie został przez nich opanowany, ale dzięki Bożej opatrności wielkie narody Żyznego Półksiężycy — Babilon, Assyria, Hetyci i Elam — znajdowały się w słabych okresach swojej historii, a królestwo Dawida i Salomon urósł do takiego stopnia, jaki Bóg obiecał Abrahamowi wieki wcześniej.

Tak więc, jeśli chodzi o postępującą historię odkupienia, myślę, że pierwszą rzeczą, którą widzimy, jest tymczasowe wypełnienie obietnicy danej Abrahamowi dotyczącej rozszerzenia ziemi obiecanej. Powiedziałem „tymczasowe”, ponieważ mówi się, że ta obietnica jest wieczną obietnicą. Myślę, że nie jest to do końca spełnione. Szukam przyszłego spełnienia tego. Patrząc na obecną sytuację polityczną, trudno wyobrazić sobie zdobycie przez Izrael terytorium aż po rzekę Eufrat.

2. Królestwo

Wróćmy do 2 Księgi Samuela, gdzie w księgach 1 i 2 Samuela widzimy postęp historii, gdzie mamy zapis ustanowienia królestwa w Izraelu i powiązania namaszczenia z królestwem. Składają się na to dwa elementy. Oczywiście królestwo jest bardzo ważną instytucją, ale związek namaszczenia z królestwem też ma znaczenie. To właśnie w Księdze Samuela wyrażenie „namaszczony przez Pana” jest używane jako synonim króla. Znaczenie tego jest widoczne, gdy uświadomimy sobie, że „namaszczony” i „mesjasz” są tłumaczeniem i transliteracją tego samego hebrajskiego słowa: *Mesjasz*

oznacza „namaszczony”. *Christos* jest greckim tłumaczeniem zarówno Nowego Testamentu, jak i Septuaginty *mesjasz*, które pochodzi od hebrajskiego i oznacza „namaszczać”. Termin ten został przetłumaczony w naszych angielskich tłumaczeniach jako „Chrystus”. Tak więc termin „namaszczony” ma wiele interesujących znaczeń.

Historie o tym, jak Dawid i Saul zostali namaszczeni, znajdują się w 1 Samuela 9:16 i 10:1 dla Saula oraz w 16:13 dla Dawida. Określenie „namaszczony przez Pana” dla króla pojawia się w szeregu wzmianek, które wymieniłem w 1 i 2 Księdze Samuela.

Jeśli chodzi o królestwo, nie pojawia się ono tak po prostu znikąd w toku historii odkupienia. We wcześniejszych wypowiedziach biblijnych jest oczekiwanie na królestwo. Po raz pierwszy zostało to wyraźnie wyrażone w proroctwie Jakuba w Szilo – władcy plemienia Judy w Księdze Rodzaju 49:10. Kiedy Jakub udziela tych błogosławieństw wszystkim swoim synom, mówi w 49:10: „Berło [symbol królewski] nie zostanie odjęte od Judy ani laska władcy spomiędzy jego stóp, aż przyjdzie ten, do którego należy, i będzie mu posłuszeństwo narodów”. Tak więc królestwo jest antycypowane w tym proroctwie, w błogosławieństwie Jakuba dla Judy.

Królowanie jest dalej rozwijane w wyroczni Balaama w Księdze Liczb 24:7-17. Zwróciłem na to waszą uwagę, kiedy patrzyliśmy na Księgę Liczb. A potem spójrz na Księgę Powtórzonego Prawa 17:14-20. Ten fragment Księgi Powtórzonego Prawa jest często nazywany „prawem królewskim”, w którym Mojżesz z góry wyłożył pewne zasady, którymi powinni kierować się królowie Izraela po ustanowieniu władzy królewskiej. Tak więc Księga Powtórzonego Prawa 17:14-20 wyczekuje czasu, kiedy Pan ustanowi króla nad swoim ludem po dotarciu do Ziemi Obiecanej. Tak więc królestwo jest oczekiwane i nie sądzę, aby królestwo było czymś zasadniczo złym lub sprzecznym z Bożymi celami dla Jego ludu. W rzeczywistości było to częścią jego celu. Chciał króla. Porozmawiamy o tym później.

1 Samuel pokazuje nam, jak ustanowiono królestwo. Myślę, że to znaczące, że zrobiono to w sposób, który zapewnił ciągłość przymierza. Porozmawiamy o tym później. Uderzające jest to, że królowanie Saula okazało się porażką, ponieważ odwrócił się od przymierza.

A. Przymierze Dawidowe

Dawid zostaje osadzony na tronie w miejsce Saula, a następnie otrzymuje niezwykłą obietnicę, że jego dynastia będzie trwała wiecznie. To jest w 2 Samuela 7:11-16 i 23:1-5. Jak zauważyłem w pierwszym zdaniu następnego akapitu, jest to punkt kulminacyjny całej książki. Myślę, że ta obietnica dana Dawidowi jest, można powiedzieć, najważniejszym wydarzeniem w postępie historii odkupienia zapisanej w Księdze Samuela.

Spójrzmy na 2 Samuela 7:10 i następne: „I zapewnię miejsce mojemu ludowi, Izraelowi, i zasadzę go, aby mógł mieć własny dom i nie był już niepokoiony. Niegodziwi ludzie nie będą już ich uciskać, jak to czynili na początku i od czasu, gdy wyznaczyłem przywódców nad moim ludem, Izraelem. Dam ci także odpoczynek od wszystkich twoich wrogów. Pan wam oświadcza, że sam Pan zbuduje wam dom”. W tej sekcji jest gra słów. Na początku rozdziału Dawid poprosił Pana o pozwolenie na budowę domu dla Pana, a Natan mówi: „Śmiało, zrób to”. Ale potem musiał wrócić i pogodzić się, ponieważ Pan powiedział: „Nie, nie jest moją wolą, abyś to zrobił, ale twój syn to zrobi. Nie zbudujesz dla mnie domu w sensie świątyni; Zbuduję dla ciebie dom w stylu dynastii”. Więc masz tę grę ze słowem „dom” w sensie świątyni kontra dynastii. „Kiedy wasze dni się skończą i spoczniecie z waszymi ojcami, wzbudzę po was potomstwo, które wyjdzie z waszego ciała, i utwierdzę jego królestwo. On jest tym, który zbuduje dom memu Imieniu, a tron jego królestwa utwierdzę na wieki. Ja będę jego ojcem, a on moim synem. Gdy będzie czynił źle, ukarzę go różgą ludzką, chłostą zadaną przez człowieka. Ale moja miłość nigdy nie zostanie mu odebrana, tak jak odebrałem ją Saulowi, którego usunąłem przed wami. Twój dom i twoje królestwo będą trwać na wieki przede mną; twój tron będzie utwierdzony na wieki”.

B. Przymierze Dawidowe intertekstualnie

Tak więc ta obietnica wiecznej dynastii, to przymierze z Dawidem, jest również powiedziane w Psalmie 89. Przyjrzyjmy się temu, ponieważ są one ważne. Termin

„przymierze z Dawidem” nie pojawia się w 1 Księdze Samuela, ale w Psalmie 89:3 czytamy, że Pan mówi: „Zawarłem przymierze z moim wybranym; Przystałem mojemu słudze Dawidowi: „Utwierdzę twój ród na wieki i utwierdzę twój tron przez wszystkie pokolenia”. To jest obietnica Dawidowa lub przymierze Dawidowe. Przejdź do wersetu 20 Psalmu 89: „Znalazłem Dawida, mojego sługę; namaściłem go moim świętym olejem”. Werset 28: „Zachowuję moją miłość do niego na zawsze, a moje przymierze z nim nigdy nie ustanie. Utwierdzę jego ród na wieki, jego tron, jak długo trwać będą niebiosa. Jeśli jego synowie opuszczą moje prawo i nie będą przestrzegać moich przykazań, jeśli będą naruszać moje postanowienia i nie będą przestrzegać moich przykazań, ukarzę ich grzech różgą”. Werset 33: „ale nie odejmę od niego mojej miłości ani nigdy nie zdradzę mojej wierności. Nie złamię mojego przymierza ani nie zmienię tego, co wypowiedziały moje usta. Raz na zawsze przysiąłem na moją świętość — i nie skłamię Dawidowi — że jego ród będzie trwał wiecznie, a jego tron będzie trwał przede mną jak słońce; zostanie utwierdzona na wieki jak księżyc, wierny świadek na niebie”. Są to więc bardzo mocne słowa wypowiedziane o obietnicach Pana danych Dawidowi w 2 Samuela 7.

Kiedy komentuję u dołu strony 3, jest punkt kulminacyjny całej książki. Linia proroctwa Jakuba skierowanego do Judy jest teraz zawężona i zaostzona. Nasienie kobiety wyjdzie z rodu Dawida. Dawid ma być przodkiem przyszłego wielkiego mesjasza, króla. Ta obietnica ostatecznie się spełnia, jak opisuje Psalm 89. Jezus przychodzi jako syn Dawida w Ewangelii Mateusza 1:1. Anioł Gabriel powiedział Maryi, że jej syn zasiądzie na tronie swego ojca Dawida. Kiedy przejdiesz do odniesień Nowego Testamentu, Jezus jest zwracany w Ewangelii Mateusza przez dwóch niewidomych mężczyzn siedzących przy drodze jako syn Dawida. „Zmiłuj się nad nami, Panie, synu Dawida”. Sam Jezus mówi do nich: „Ja jestem korzeniem i potomkiem Dawida, i gwiazdą jasną zaranną”.

Jednocześnie myślę, że musimy zauważyć, że najważniejsze są nie tyle osiągnięcia lub cechy Dawida jako przywódcy, co Boże cele, które miały zostać osiągnięte przez niego. Dzięki temu nie jest wyidealizowany ani wystawiony na

pedestał. Jego słabości są widoczne. Autor książki nie waha się opowiedzieć nam o swoich porażkach. Ale pomimo swoich słabości nadal jest znany jako człowiek według serca Bożego. To wyrażenie użyte w 1 Samuela 13:14 i 16:7 i cytowane w Dziejach Apostolskich 13:22. Ogólnie można powiedzieć, że Dawid starał się rządzić tak, jak Bóg chciał, aby rządził Izraelem. Jego panowanie rzeczywiście odzwierciedlało ideał prawdziwego króla przymierza, nie w całości ani w pełni, ale ogólnie. Starał się wzorować swoje panowanie na mocy prawa Pańskiego, z całego serca. Jego panowanie jest podsumowane w 2 Samuela 8:13 jako króla, który „czynił to, co było sprawiedliwe i słuszne dla całego ludu”. To wielka pochwała w odniesieniu do panowania Dawida. Jednak nawet w przypadku osoby tak pobożnej jak Dawid jasne jest, że żaden ludzki król nie byłby w stanie spełnić tego wzniesłego ideału. Zgrzeszył i nie spełnił Bożych standardów. Nie uznając tego faktu, a tym bardziej w przypadku kolejnych osób zajmujących tron Dawida, można powiedzieć, że Dawid był miarą, według której mierzono kolejnych królów. Często w Księdze Królewskiej jest napisane: „Chodził drogami swojego ojca” lub „Nie chodził drogami Dawida”. Częściej było to drugie: „Nie chodził drogami swego ojca, Dawida”. Tak było z kolejnymi osadnikami na tronie Dawida, gdyż królowie coraz bardziej oddalali się od ideału przymierza.

Wtedy zaczyna się wyłaniać przyszła nadzieja mesjańska. Mianowicie, że w przyszłości pojawi się król, który zasiądzie na tronie Dawida, który będzie większy niż jakikolwiek zwykły człowiek; będzie boskim królem. Izajasza 7:14: „Panna pocnie i porodzi syna, a będzie mu na imię Immanuel, Bóg z nami”. I to jest znak dany w kontekście upadku Achaza, który zasiadał na tronie Dawida. Achaz nie chciał słuchać Pana, nie chciał kroczyć Jego drogą, nie chciał znaleźć swojego bezpieczeństwa w zaufaniu Panu, ale zamiast tego znalazł bezpieczeństwo, zawierając sojusz z Asyrią. Tak więc godny przedstawiciel domu Dawida zastąpi Achaza i nazwie go Immanuelem, Bogiem z nami. Izajasza 9:6, urodzi się dziecko, którego imiona wskazują na bóstwo: Bóg Mocny, Odwieczny Ojciec, Książę Pokoju, władza spocznie na jego ramieniu. A wzrostowi jego pokoju nie będzie końca. On co? „Będzie królował na tronie Dawida nad swoim królestwem, ustanawiając je i podtrzymując w sprawiedliwości i sprawiedliwości

od tego czasu aż na wieki. Dokona tego gorliwość Pana Wszechmogącego”. Ten, który zasiądzie na tronie Dawida, będzie nazwany Bogiem Mocnym, Odwiecznym Ojcem i Księciem Pokoju.

Spójrz na Księgę Jeremiasza 23:5, gdzie czytamy o tym przyszłym mesjańskim królu: „Nadchodzą dni — wyrocznia Pana — kiedy wzbudzę Dawidowi sprawiedliwą latorośl, króla, który będzie panował mądrze i czynił to, co jest sprawiedliwe i prawe w kraju”. Tak scharakteryzowano panowanie Dawida. „Za jego dni Juda będzie ocalona, a Izrael będzie żył bezpiecznie. To jest imię, którym będzie nazywany: Pan, Nasza Sprawiedliwość”. Jest to boski król, który w przyszłości zasiądzie na tronie Dawida.

W 1 i 2 Księdze Samuela mamy zapis ustanowienia władzy królewskiej w Izraelu, co wskazuje na coś większego, co ma nadejść: Mesjasza, króla całej ziemi. Tak więc królowanie i oczekiwania mesjańskie stają się centralnym punktem eschatologii Starego i Nowego Testamentu. To niezwykle ważna prawda biblijna. Znajduje swoje korzenie w 1 i 2 Samuela. Od tego wszystko się zaczyna, ponieważ tam ustanawia się królestwo. To tam po raz pierwszy kształtuje się idea namaszczenia, która staje się czymś niezwykle ważnym w rozwoju historii odkupienia po 1 i 2 Księdze Samuela. Więc to jest drugi fakt. W 1 Księdze Samuela czytamy o ustanowieniu władzy królewskiej w Izraelu i powiązaniu namaszczenia z władzą królewską.

3. 1 i 2 Księga Samuela Opowiedz nam, jak Jerozolima stała się centrum religijnym i politycznym

Trzecia sprawa: 1 i 2 Księga Samuela mówi nam, jak Jerozolima stała się religijnym i politycznym centrum tamtych lat. W 2 Samuela czytamy o zdobyciu przez Dawida Jebusyckiego miasta Syjon, które uczynił swoją stolicą. To jest w 2 Samuela 6. W rozdziale 6 czytamy, że przynosi on arkę do tego miasta, czyniąc z niego religijne centrum narodu i pośrednio demonstrując, że uznaje Jahwe jako najwyższego władcę kraju. Arka Przymierza jest opisywana jako tron tronowy Jahwe. Jahwe zasiada na tronie między cherubinami. To tak jakby z Arki niewidzialny Jahwe sprawował władzę i władzę nad ludem Izraela. Wydaje mi się, że pierwszym aktem Dawida po zdobyciu Syjonu czy

Jerozolimy jest sprowadzenie Arki do tego miasta. Symbolicznie oznacza to powiedzenie: „Nie jestem waszym suwerenem, jest nim Jahwe”. Zasiada na tronie między cherubinami tej Arki. Od 2 Samuela 6 dalej Jerozolima staje się zarówno religijnym, jak i politycznym centrum Izraela i pozostaje nim od tamtego dnia aż do dziś. Będzie to nadal ważne w Bożych celach w przyszłości eschatologicznej, jak widać w Objawieniu 21 i 22. Jest to kolejna ważna rzecz, która wydarzyła się w 1 i 2 Samuela. Kiedy dziś sięgasz po gazetę, słyszysz historie o Jerozolimie. Wszystko zaczęło się w 1 i 2 Księżce Samuela. Bóg używał tego miejsca do realizacji swoich celów w historii. Masz pytania lub uwagi?

C. Życie Samuela

5. Ustanowienie królestwa i ciągłość przymierza

Myszę, że lepiej zatrzymać się tutaj na C., „Życie Samuela”. Chciałbym poczynić kilka komentarzy na temat życia Samuela, ale w przyszłym tygodniu skupię się przez większą część naszego czasu na punkcie 5. litera C., „Ustanowienie królestwa i ciągłości przymierza” oraz na niektórych kwestiach z tym związanych. Kwestia restrukturyzacji teokracji i integracji władzy królewskiej ze strukturą teokracji ma ogromne znaczenie. Poświęcimy więc temu trochę czasu, a potem prawdopodobnie zakończę godzinę kilkoma komentarzami na temat 1 i 2 Królów na ostatniej stronie. Przyszły tydzień to nasza ostatnia sesja, więc podsumujemy ją w przyszłym tygodniu.

Myszę, że w czasach Chrystusa panowało zamieszanie, ponieważ oczekiwano, że Mesjasz przyjdzie, wyrzuci Rzymian i będzie rządził ziemią. Dlaczego? Pomysł ten powstał na podstawie pewnych prorocत्व. Nie zrozumiano, że Chrystus miał przyjść dwa razy. Za pierwszym razem miał przyjść w postaci Cierpiącego Sługi, postaci z innego prorocत्व Starego Testamentu, aby dokonać przebłagania za grzechy. Za drugim razem przyjdzie z mocą – a to nie zostało jasno wyjaśnione lub zrozumiane przez wielu ludzi w tamtym czasie.

Przepisywane przez Sarah Hawkins
Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta
Ostateczna edycja autorstwa Katie Ells
Ponownie opowiedziane przez Teda Hildebrandta